

Lord Ruster

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HET MEISJE MET DE VIOOL

N° 2679

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HET MEISJE MET DE VIOOL

DE VIOOL

HOOFDSTUK I.

Het was ongeveer halfnegen in de ochtend, toen twee goed geklede heren langzaam door de Rue Gabrielle wandelden, een van de oudste en schilderachtigste straten van Montmartre in Parijs en die in een grote boog langs de helling van de beroemde heuvel omhoog loopt, waar op de top de prachtige Sacré-Cœur zich verheft.

Zoals zij daar liepen, leken zij in geen enkel opzicht op Parijzenaars, maar veel meer zonen van Albion.

Zij waren zeer gedistingeerd gekleed, wat direkt hun Engelse herkomst verried, maar vooral het gezicht van de oudste van de twee was

gedecideerd dat van een Brit.

De oudste van deze beide mannen was John Raffles, de Grote Onbekende.

Waarom Raffles momenteel door Parijs wandelde?

Zonder enige bepaalde reden. De lente was nog niet lang geleden aan gebroken en dan voelde hij altijd behoefte de «lichtstad» op te zoeken, omdat volgens zijn zeggen er geen enkele stad ter wereld was waar juist de lente zo hartverkwikkend is, als Parijs.

En daarom had hij aan Charles Brand, zijn trouwe vriend en sekretaris, eenvoudig gevraagd er voor te

zorgen, dat de koffers gepakt zouden zijn de volgende ochtend. Zij waren dan ook vertrokken om van een paar dagen rust te genieten, zoals Raffles zei, ofschoon Charles Brand heel goed wist, dat Raffles het met die rust niet zo nauw zou nemen, zodra ook maar ergens gelegenheid was een of ander spannend avontuur te beleven.

De beide vrienden waren echter niet alléén op reis gegaan, maar in gezelschap van James Henderson, de chauffeur.

De beide mannen waren de vorige nacht in Parijs aangekomen, maar hadden niet hun intrek genomen in een hotel, maar in een klein huis op de hoek van de Rue Lepic en de Rue des Abesses, dat eigendom was van Raffles en dat hem al bij vroegere gelegenheden grote diensten had bewezen.

Want niet alleen had dit huis niet minder dan drie ingangen, twee in de genoemde straten en de derde in de schutting van een kleine tuin, die door andere huizen als het ware was ingebouwd, maar ook lager onder de kelder de ingang van een tunnel een onderaardse gang, die rechtstreeks aansloot op de oude vestingmuur, die nog om heel Parijs loopt.

Hoogstwaarschijnlijk was het huis in de Rue Lepic opgetrokken op een plek, waar vroeger een klooster gestaan had, wat trouwens nog duidelijk te zien was aan de overblijfselen van dat gebouw, dat al in het begin van de zeventiende eeuw door een geweldige brand werd verwoest.

Aangetrokken door het verrukkelijke weer, waren Raffles en Brand vroeg opgestaan en nu maakten zij, na een heel eenvoudig ontbijt, bestaande uit een kop chocolade en een broodje, een wandeling door de kronkelende, schilderachtige straten van Montmartre, dat helaas al te veel

van zijn architectonische schoonheid heeft verloren door het vandalisme, waarmee moderne architecten hele wijken van de vroeger zo romantische martelaarsberg voor altijd hebben bedorven.

Maar toch was er gelukkig nog genoeg overgebleven; nauwe kronkelende sloppen, met grote bolle keien, waar men zich heel goed een episode uit de «Drie Musketers» zou kunnen voorstellen, zware en hoge muren, overvloedig met klimop begroeid, eeuwenoude huisjes met houten daken en puntgevels, glas in loodruitjes en holklinkende koetspoorten en prachtige tuinen, van waar men een heerlijk gezicht had op de onmetelijke huizenzee, die Parijs heet.

Raffles en Brand waren de Rue Gabrielle voor de helft uitgelopen, toen de Grote Onbekende plotseling stilhield en bleef luisteren.

De twee vrienden waren op dat ogenblik bij de Rue du Mont Cenis.

Op die plaats verhief zich een lange en ongeveer twee meter hoge muur, voor een deel met klimrozen begroeid en die een tuin afsloot, zoals men kon zien aan de populieren, waarvan de kruinen hoog boven de muur uitstaken.

En aan de andere kant van deze tuin zag men de achtergevels van de armelijke huizen in de Rue Berthe, zeker een van de alleroudste van deze merkwaardige wijk.

Hier en daar stond een raam open, en uit een ervan klonk het geluid, dat Raffles was opgevallen.

Het was de klank van een viool, en direkt had Raffles gehoord, dat zij door een meesterhand bespeeld werd, die alleen nog maar wat meer oefening nodig had om ook technisch volmaakt te mogen worden genoemd. De onzichtbare violist speelde op dit ogenblik de «Trille du Diable» van Sarazate en her-

haalde de moeilijkste passages een paar keer achter elkaar. Toen brak de violist plotseling af en begon zonder enige overgang aan de tedere Romance van Wieniawski.

De klanken zweefden zacht, melancholiek door het open raam en schenen gedragen te worden door de luwe lucht, tegelijk met de geur van kamferfoelie en de reseda's, die achter de muur groeiden.

— De man of de vrouw, die daar speelt, is technisch nog niet volleerd, zei Raffles zacht, maar ik heb nog nooit zo'n gevoelvolle vertolking van deze Romance gehoord.

— Het doet je pijn, zei Charles Brand zacht en met bleek gezicht.

Juist op dat ogenblik bewoog er iets achter een van de open ramen en een nog jong meisje, zeker niet veel ouder dan een jaar of zestien, hoogstens zeventien, kwam al spelend voor het open raam. Droef klagend als een menselijke stem zweefden de tonen naar buiten.

Het gezicht van het meisje was te veraf, om het duidelijk te kunnen onderscheiden, maar zelfs op deze afstand was toch wel te zien, dat het een bleek, fijnbesneden gezichtje was met donkerblauwe ogen en diepzwart haar.

Toen de Romance geëindigd was als een droeve klacht en het meisje langzaam de viool en strijkstok liet zakken, bleef zij voor het open raam staan.

Maar toen kwam er iemand anders het vertrek in, die met haastige passen naar het raam liep, het meisje ruw bij de arm greep en haar heen en weer schudde. Het kind maakte een onwillekeurige beweging om haar hoofd te beschermen en het volgende ogenblik werd zij van het raam weggetrokken en klaarblijkelijk op een bank of een stoel neergegooid, die een eind verder in het vertrek stond.

— Kom, zei Raffles, laten wij eens de hoek omgaan; als wij wat wachten, kunnen wij haar misschien van dichterbij zien. Dat meisje interesseert mij erg, ik heb nog nooit een viool, een levenloos voorwerp, iets zo menselijk horen vertolken. Het was of zij het instrument liet wenen en snikken.

— Ja, die indruk kreeg ik ook dadelijk, ik kon het alleen maar niet onder woorden brengen, zei Brand vlug.

— Het was dat raam, met dat groengeschilderde hekje er voor. Dat is het vierde huis van de hoek, wij kunnen dus niet missen.

De beide mannen zagen nog hoe de jonge violiste weer van de stoel werd overeind gerukt en liepen toen vlug de hoek om, om in de Rue Berthe te komen.

Raffles en Brand bleven, op enige afstand van het vierde huis van de hoek af, staan en deden alsof zij bezig waren met het bekijken van de etalage van een onogelijk boekwinkeltje.

Zij hoefden niet lang te wachten, want ongeveer tien minuten later kwamen uit het huis een drietal mensen. Voorop liep de kleine violiste, viool en strijkstok in de ene hand en met de andere spelend met een dun zilveren kettinkje, dat zij om de hals had. Achter haar liep een vrouw van een jaar of vijf- of zesendertig, met een gezicht, dat misschien vroeger knap was geweest, maar waarop het leven reeds een stempel had gedrukt. Naast haar liep een man, die de veertig jaar nog niet bereikt had, met een vuurrode das om de hals geknoopt, een geruite pet op en een klein ouderwets draaiorgeltje aan een brede draagband op de rug dragend. De vrouw droeg een grote stapel liedjes onder de arm.

— Straatmuzikanten dus, zei

Brand met iets van teleurstelling in zijn stem.

— Laten wij hen eens volgen, wij hebben toch niets te verzuimen.

Het drietal ging niet ver, maar begon al gauw met hun uitvoering. Zij waren een brede koetspoort door gelopen en stonden nu op een ruime binnenplaats.

De man plantte zijn draaiorgeltje op de steunstok voor zich en uit het orgeltje kwam piepend een schrale melodie te voorschijn. De vrouw begon te zingen met een roestige, schorre stem en het meisje hief de viool met een langzaam gebaar naar de kin en nauwelijks hadden de eerste maten geklonken, of overal kwamen er hoofden voor de ramen, die bij tientallen tegelijk werden opengegooid.

Raffles en Brand waren in de schaduw van de koetspoort blijven staan en zij hadden een goed plekje gekozen, want de man en de vrouw, die hen toch niet interesseerden, stonden met de rug naar hen toe, terwijl zij het meisje recht in het gezicht konden zien.

Het was een bleek, vermagerd gezichtje, maar het meisje zou zeker knap zijn geweest, als haar wangen gekleurd en gevuld waren. De wenkbrauwen waren onberispelijk getekend en de kleur van de ogen scheen dieper te worden, naarmate zij zich door haar spel liet meeslepen. Het voorhoofd was hoog, glad en blank en van een onberispelijke vorm.

Raffles schatte haar op zeventien jaar en ouder was zij zeker niet. Zij scheen zich absoluut niet bewust te zijn van haar omgeving, maar hield het gezicht een beetje naar de grond gekeerd en toen het lied ten einde was, liet zij langzaam het instrument zakken, zonder op te zien.

Dadelijk begon de vrouw haar liedjes te verkopen en ook het geld op te vangen, dat men haar van alle

kanten toewierp. De man scheen grijnzend toe te zien, zonder van zijn plaats te komen, terwijl hij een paar knippen aan zijn orgel verzette voor het volgende lied.

Raffles had onder het lopen een bankbiljet uit zijn zak gehaald en liep op het meisje toe.

— Daar, kind, zei hij, terwijl hij haar het biljet in de hand drukte, voor je prachtige spel.

Zonder er zich goed van bewust te zijn had Raffles Engels gesproken, misschien wel, omdat hij nog helemaal niet in de gelegenheid was geweest om de Franse taal te gebruiken sinds het ogenblik, dat hij in Parijs was aangekomen.

En niet weinig tot zijn verbazing antwoordde het meisje stamelend en ook in het Engels:

— Dank u, mijnheer.

Onwillekeurig vestigde Raffles zijn blik vragend op de man met het orgeltje en juist ving hij de stekende, woedende blik op, die de man op het meisje wierp.

Maar nauwelijks had deze opgemerkt, dat Raffles naar hem keek, of hij vertrok zijn gezicht tot een zoetsappige grijns, zonder echter een woord te zeggen.

— Spreekt uw dochter Engels? vroeg Raffles verbaasd, zich tot de orgeldraaier wendend.

— Een beetje, monsieur, antwoordde de man. Zij heeft veel met Engelse kinderen gespeeld, nietwaar chérie? vroeg hij aan het kind, met een dreigende blik in zijn zwarte ogen.

— Oui, mon père, antwoordde het meisje op een onderworpen toon, die Raffles zonderling trof.

Hij liet nog eens zijn blikken van de een naar de ander dwalen en wendde zich toen tot Brand, die op een paar passen afetand was blijven staan.

HOOFDSTUK II.

RAFFLES' BELANGSTELLING

Zonder zich ver te verwijderen van het huis, waar de straatmuzikanten op het oogenblik speelden, liep Raffles de koetspoort weer uit, in gedachten verzonken, om een paar passen verder weer stil te staan en uit te roepen:

— Het is wel erg, dat geen wet ter wereld die man kan dwingen, zijn dochter naar een conservatorium te sturen, om haar daar haar studie te laten voltooien. Dat verdient zij ten volle; dat meisje zou, als zij onderricht kreeg van een goede leraar, een virtuose worden.

— Dat geloof ik graag, Edward, het is verbazend met hoeveel gevoel dat meisje speelt.

— En op wat voor instrument dan nog. Een ordinair fabrieksviooltje en dat nog te groot ook voor haar is. Ik begrijp absoluut niet, waarom die mensen het kind op een driekwart viool laten spelen, terwijl een halve viool ruimschoots groot genoeg voor haar zou zijn. Ik denk, dat zij voor het instrument niet meer dan duizend francs hebben betaald, en als men er dat meisje op hoort spelen, zou men denken, dat zij een Stradivarius of een Amati bespeelt.

— Is jou ook niet die vreemde uitdrukking op haar gezicht opgevallen? vroeg Brand.

— Ja, Charles, 'dadelijk. En wat ook vreemd is, toen ik, zonder er bij te denken, het kind in het Engels aansprak, toen gaf zij mij ook in het

Engels antwoord.

— Nu, dat is toch niet zo'n bijzonderheid, Edward! zei Brand lachend. De Parijzenaars van alle standen hebben de laatste jaren heel veel gelegenheid gehad, zich met onze taal vertrouwd te maken. Er zijn zelfs Engelse uitdrukkingen in de Franse taal geslopen, die er wel nooit meer uit zullen gaan en heel veel winkelmeisjes konden indertijd uitstekend met onze Tommies opschieten.

— Dat is ongetwijfeld zo, antwoordde Raffles, maar alle Fransen, op een paar uitzonderingen na, spreken het Engels met een accent, dat men met een bot mes kan snijden, en dit meisje sprak Engels zoals jij of ik. En weet je wat het vreemdste was? Haar vader was woedend, omdat zij die taal gebruikte.

De beide vrienden zwegen, want juist op dat oogenblik kwam het drielital weer te voorschijn, terwijl de vrouw nog bezig was het ontvangen geld in een kleine linnen zak te doen, die zij daarop zorgvuldig onder haar kleren verborg.

Het meisje kende zeker de weg al, die zij zouden volgen, want zonder te aarzelen, het hoofd steeds een beetje gebogen, liep zij verder en ging de volgende koetspoort binnen om ook hier op de binnenplaats te gaan spelen.

Het echtpaar had Raffles niet opgemerkt, maar volgde het meisje op de voet en een paar minuten later

klonk weer de viool, begeleid door het piepende orgel en de schorre stem van de vrouw.

Raffles en Brand waren weer blijven staan en toen het lied uit was, zei Raffles vastberaden:

— Het zou een misdaad zijn het onmiskenbare talent van dat kind braak te laten liggen en misschien voor goed te laten bederven, door haar op deze manier op binnenplaatsen te laten spelen op een viool, die te groot en totaal ongeschikt voor haar is. Hoe het ook zij, Charles, wij zullen zo gauw mogelijk eens naar die mensen toegaan en terwijl zij hun tocht door Parijs voortzetten, zullen wij vast eens naar hen gaan informeren.

— Dat is een goed idee, dan krijgen wij misschien meteen te horen, of dat kind werkelijk hun dochter is, riep Brand opgewonden uit.

En zo keerden de beide vrienden op hun voetstappen terug en gingen het huis binnen, waar zij de straatmuzikanten net uit hadden zien komen.

Zij liepen regelrecht de concierge in de armen, een oud mannetje met een kalotje op het witte haar en toen Raffles hem een bankbiljet voorhield, werd hij dadelijk een en al glimlach en verzocht de beide vreemdelingen in zijn loge te willen komen.

— Wij zullen niet al te veel van uw kostbare tijd in beslag nemen, mijnheer, begon Raffles glimlachend. U moet weten, dat wij net één van uw huurders viool hebben horen spelen en wij zouden heel graag willen weten hoe zij heet.

— Zij speelt prachtig, nietwaar mijnheer? Dat zeg ik ook altijd tegen mijn vrouw en het is doodjammer, dat de ouders haar in de open lucht laten spelen op binnenplaatsen. Ik zeg, dat zij naar de concertzaal moest.

— Die mensen zijn dus haar ouders? mengde Brand zich nu op teleurgestelde toon in het gesprek.

— Ja, zeker, mijnheer, antwoordde de portier ijverig.

— Zijn die mensen wettig getrouwd?

— Dat is meer dan ik u zou kunnen zeggen. De man heet Albert Dulac. Zij zijn een maand of drie geleden hier komen wonen en volgens hun verhuisbriefje kwamen zij toen uit Lyon.

— Drie maanden pas? riep Brand uit. Dan is het ook mogelijk, dat...

Maar hij maakte de zin niet af en wierp Raffles een blik toe, die deze glimlachend de schouders deed ophalen.

— Spreekt u die mensen nogal vaak? begon hij daarop weer.

— Dat houdt niet over, mijnheer, antwoordde de concierge. Zij gaan er meestal vroeg vandoor. Vandaag is het laat geworden. Meestal eten zij in de stad, om geen tijd te verliezen, want zij spelen bijna de hele dag en zij komen pas laat terug.

— Maar er mag hier toch geen muziek op de openbare weg worden gemaakt, na negen uur 's avonds? vroeg Brand.

— Dat is ook zo, mijnheer, maar dan gaan zij naar de kroegen en spelen daar.

— Wat een leven, bromde Brand in zich zelf. Zij verdienen zeker veel als zij zo de hele dag bij de weg zijn?

— Lijkt mij wel, mijnheer antwoordde de concierge. Geloof maar gerust, dat zij dagen hebben van drie, vier duizend francs en soms van meer. Maar zonder dat ik kwaad van mijn huurders wil spreken, dat hebben zij voor het grootste deel te danken aan Gabrielle.

Raffles knikte en zei:

— Dat kan ik mij best voorstellen. Vertel eens, concierge, ik zou

die mensen wel eens willen spreken, maar zonder dat zij vooruit gewaar-schuwd worden. Ik ben echter bang, dat daar weinig kans op zal zijn?

— Ik beloof u, dat ik niets zal zeggen, antwoordde de concierge, en als u het soms eens wilt proberen om vóór acht uur te komen, dan kunt u uw gang gaan.

Raffles en Brand verlieten het oude huis, maar bleven dicht in de buurt, in de stille hoop, dat het toeval hen misschien die dag gunstig zou zijn.

En dat was het inderdaad, want het was nog geen één uur later of het drietal kwam terug.

De beide vrienden waren juist in een restaurant gaan zitten, dat schuin tegenover het huis lag en zij stonden dadelijk op en verlieten het café, na met de kellner te hebben afgerekend.

— Ik geloof, dat ik weet waarom zij terugkeren, zei Raffles zacht. De vrouw lijkt mij niet in orde te zijn, kijk maar eens hoe zij hoest.

Raffles had goed gezien, de vrouw van Dulac kuchte en hoestte erg, waarbij zij zich de zakdoek tegen de mond drukte. De man met het orgel liep er landerig bij en was blijkbaar allesbehalve in zijn humeur over deze onderbreking van zijn « tournée ».

Wat de kleine Gaby betreft, zij scheen er zich heel weinig van aan te trekken, dat zij weer naar huis terug ging en liep, met het hoofd naar de grond gebogen.

En even later stonden beide mannen weer tegenover de concierge, die met een tevreden gegrom zijn tweede bankbiljet in ontvangst nam, dat Raffles hem in de hand drukte.

— U hebt Dulac zeker zien aankomen, mijnheer? vroeg de oude man.

— Ja, wij waren in de buurt gebleven, antwoordde Raffles.

En met deze woorden verlieten zij de loge en liepen de trap met zijn versleten treden op.

Afgaande op de aanwijzingen van de concierge, hadden zij gauw de groene deur gevonden en klopten aan.

— Binnen, riep een ruwe stem.

Raffles opende de deur en de twee vrienden stapten binnen en stonden in een goedgemeubileerde kamer, die men in dit huis niet zou hebben verwacht. Er stonds zelfs een piano, in een van de hoeken. Er hingen nieuwe gordijnen voor de ramen, er stond een divan en ook het overige van het meubilair scheen pas onlangs te zijn aangeschaft, want alles blonk nog van nieuwhed.

Blijkbaar had Dulac dit alles gekocht, nadat hij uit Lyon hierheen was gekomen.

Hij zelf stond midden in de kamer en keek de beide bezoekers met verbazing en zelfs met enige achterdocht aan.

In de stilte, die nu volgde, hoorde men duidelijk het droge hoesten van de vrouw in de aangrenzende kamer en de vlakke, klankloze stem van Gabrielle, die haar scheen te troosten.

Maar nu sprak het meisje Frans, al was het dan met een licht accent, dat echter alleen voor een heel fijn gehoor waarneembaar was.

Raffles was de eerste die sprak.

— Excuseer, mijnheer Dulac, als twee vreemdelingen u komen lastig vallen, maar ik kom u spreken over een zaak, die mij sterk interesseert, en die ook voor u ongetwijfeld van belang is, namelijk over Gabrielle, uw dochter.

— Ik kan mij niet voorstellen, mijnheer, wat u mij te zeggen zoudt kunnen hebben over haar, maar ga zitten, ik heb wel enige minuten te missen.

— Ik zal kort zijn, mijnheer Du-

lac. Vanochtend hebben mijn vriend en ik toevallig uw dochter horen spelen en wij werden direkt getroffen door de zuiverheid van haar toon en vooral door het temperament en het gevoel, dat uit haar spel sprak. Wij zijn u gevolgd en hebben haar nog een paar keren horen spelen. Nu ligt het geenszins in mijn plan mij met uw zaken te bemoeien, maar ik acht het mijn plicht u er op te wijzen, dat u er heel verkeerd aan zoudt doen het talent van uw dochter te laten braak liggen.

— Doe ik dat dan, mijnheer? vroeg Dulac; zij gaat toch altijd met mijn vrouw en met mij mee? Zij verdient goed haar brood en ik kan niet inzien wat ik nog meer zou verlangen.

— Wat u nog meer zou verlangen? herhaalde Raffles verontwaardigd. Het kan toch niet het ideaal voor een jong meisje zijn, hele dagen door Parijs te slenteren en op de binnenplaatsen steeds hetzelfde te moeten spelen? Dat is het juist, waartegen ik protesteer. Geef haar twee jaren, desnoods minder nog, in handen van een voortreffelijke pedagoog op muziekgebied, en zij zal in staat zijn in de concertzaal op te treden en dan heel wat meer verdienen, dan zij op dit ogenblik doet.

— U hebt makkelijk praten! Denkt u dat dit alles niets kost? Weet u, wat ik zo'n professor zou moeten betalen? Waar zou dat geld vandaan moeten komen?

— Daar zou ik mij niet bezorgd over maken, mijnheer Dulac. Juist daarover kwam ik met u praten. Ik kom u een voorstel doen, de muzikale opleiding van uw dochter te betalen. En daarmee beledig ik u beslist niet, want als u wilt, kunt u mij later, als uw dochter eenmaal in het openbaar optreedt, dat geld wat mij betreft met rente terugbetalen.

Dulac was opgestaan en wierp een half spottende, half woedende blik op Raffles, waarvan de twee mannen de betekenis pas later zouden raden. Toen zei hij kortaf:

— Uw aanbod is heel erg vriendelijk, mijnheer, en ik dank u er voor, maar ik zal het niet aannemen.

— Niet? herhaalde Raffles verwonderd. U vertrouwt mij toch wel?

— Zeker, waarom zou ik dat niet doen? Maar ik zal mijn dochter liever niet laten gaan.

— Maar dan handelt u tegen haar belang in, mijnheer Dulac. U bent toch haar vader? Bedenk, dat het om uw kind gaat en dat u op dit ogenblik haar toekomst in uw handen hebt.

— Dat is best mogelijk, mijnheer, en toch blijf ik bij mijn weigering, antwoordde Dulac. In ieder geval zou zij die twee jaren, laten wij zeggen achttien maanden op zijn minst, geen cent inbrengen en u moet mij eens zeggen, waar mijn vrouw en ik dan van zouden moeten leven. Mijn vrouw is ziekelijk, er is altijd wat met haar keel en met mijn draaiorgel alléén zou ik nauwelijks voldoende ophalen, om niet van honger om te komen. Nee, nee, Gabriëlle blijft bij ons.

Raffles had Dulac strak aangekeken, terwijl hij dit zei.

Het was hem onbegrijpelijk, dat een vader, die van zijn kind hield en die dan toch in ieder geval haar onderwijs had moeten betalen, tot zij deze hoogte bereikt had, er zich tegen verzette, dat zijn kind een geniale kunstenares zou worden, en Raffles was te zeer ter zake bevoegd, dan dat hij daar een ogenblik aan zou twifelen, hij had de vonk van het genie zien gloeien in de blauwe ogen van het kind.

Maar toch wilde hij tot het laatste ogenblik doorzetten en daarom antwoordde hij:

— Als u bang bent, dat u niet genoeg zult verdienen, terwijl uw dochter studeert, dan wil ik u graag een jaargeld toekennen, geldig gedurende die tijd. En ook dan zal ik mij zelf niet benadelen, want later zult u mij dat alles eventueel met woeker kunnen terugbetalen.

— Het is erg vriendelijk van u, mijnheer, en het pleit voor uw goede hart, maar ik moet het werkelijk afslaan. Ik heb daar mijn redenen voor, persoonlijke redenen.

— Dan kan ik natuurlijk niet langer aandringen, zei Raffles koeltjes, terwijl hij zijn hoed greep. Zoudt u mij willen toestaan om een paar woorden met uw kind te wisselen?

— Ik weet niet, of zij wel thuis is.

— Dat is zij zeker, ik heb haar hier met u zien binnengaan.

— U hebt ons dus bespionneerd, riep Dulac uit en er klonk en dreigende klank in zijn stem, die Raffles en Brand erg vreemd aandeed.

— Ik begrijp niet, mijnheer Dulac, waarom u deze eigenaardige uitdrukking gebruikt, antwoordde Raffles. Wat zouden wij te spionneren hebben, vraag ik u. Wij waren hier gewoon toevallig in de buurt en wij zagen u samen hier binnengaan, dat is alles.

Dulac wilde weer iets zeggen, blijkbaar zelf verlegen over zijn uitval, toen de deur naar de zijkamer openging en Gabrielle binnenkwam.

HOOFDSTUK III.

DE DAME IN HET ZWART

Het meisje bleef een ogenblik op de drempel staan, met de deurknop nog in de hand en keek met een vage blik door de kamer. Het scheen even te duren, voor zij de beide bezoekers zag en dat was vreemd genoeg, want de kamer was eerder klein dan groot.

Dulac scheen een beweging te willen maken, om haar weer buiten de kamer te zetten, maar Raffles was al naar het jonge meisje toegelopen.

— Het is mij aangenaam, mademoiselle, om u persoonlijk te kunnen zeggen, hoe ik uw spel bewonder en hoe het mij getroffen heeft. U bent een kunstenares, en als u ijverig studeert, zult u het binnen enkele jaren tot een hoogte hebben gebracht, waar het voor anderen moeilijk zal zijn u te evenaren.

Gaby knikte enige malen, maar Brand die haar aandachtig gadesloeg, kreeg de indruk, dat zij de woorden van Raffles niet eens verstaan had.

Daarop duidde tenminste de uitdrukking van haar bleek gezichtje.

Zij speelde wat met het zilveren kettinkje om haar hals en zei op dezelfde ongeïnteresseerde toon, die de beide mannen net al gehoord hadden :

— Heel vriendelijk van u, monsieur, om dat te zeggen. Ik wilde wel, dat ik een andere viool had, een viool, zoals ik... vroeger...

Zij bleef ineens steken, wreef zich met de fijne, witte vingers over het

hoge voorhoofd, als wilde zij iets wegwrijven, dat haar hinderde en haalde met een vage glimlach de schouders op.

— U hebt vroeger misschien een beter instrument gehad? vroeg Raffles met belangstelling.

— Ik weet het niet, mijnheer, antwoordde Gabrielle, steeds met dezelfde klankloze stem. Ik geloof het haast wel, maar ik kan het mij niet herinneren.

— Zoudt u niet graag een grote violiste worden? vroeg nu Charles Brand.

— Ik weet het niet, mijnheer, ik geloof van niet..., antwoordde Jeanne. Ik heb het goed bij... mijn ouders. Het is zo rustig en gemakkelijk, ziet u.

Terwijl zij sprak, waren haar ogen bijna onophoudelijk op het gezicht van haar vader gevestigd en zij keek Raffles en Brand helemaal niet aan.

Maar nu maakten haar blikken zich met geweld van dat gezicht los en vestigden zich op de viool, die zij zeker net op de piano had neergelegd. Zij greep het instrument, tokkelde even op de snaren en bracht het toen aan de kin. Een ogenblik later ruisten de betoverende klanken door de kamer, die al zo'n diepe indruk op de beide vrienden hadden gemaakt.

Gabrielle scheen zich aan hun tegenwoordigheid helemaal niet te storen, maar speelde rustig verder.

Wat Dulac betreft, hij was enigszins terzijde blijven staan en keek met strakke blik naar zijn dochter, die plotseling, na ongeveer vijftig maten te hebben gespeeld, het instrument weer weglegde en de kamer uitliep, waarna zij de deur achter zich dicht deed.

Er lag een knorrige, boosaardige uitdrukking op zijn gezicht, terwijl Dulac naar de dichte deur keek.

Wat Raffles en Brand betreft, zij waren uiterst verwonderd over het vreemde optreden van het meisje, hoewel zij er niets van lieten blijken.

— U blijft dus bij uw weigering, mijnheer Dulac? vroeg Raffles.

— Ik blijf er bij, mijnheer. Het zal u misschien harteloos lijken, maar ik heb zeer gegronde redenen, die ik u echter onmogelijk kan vertellen. Iedereen heeft zo zijn kleine familiegeheimen, nietwaar?

— Ja mijnheer Dulac, daarin hebt u gelijk en ik zou niet graag in de uwe doordringen, antwoordde Raffles koeltjes.

Hij gaf Brand een wenk en na de orgeldraaier te hebben toegeknikt, verliet hij met deze het vertrek. Maar op de overloop van de eerste verdieping stond hij stil en greep Brand bij de arm. Het portaal had hier een smal raam, waardoor men een blik op de straat kon werpen.

Zo juist was een prachtige auto voor het oude huis gestopt, want de chauffeur had de handen nog aan het stuur.

Naast hem zat een bediende, die nu vlug uitstapte om het portier te openen.

Hij sprak een ogenblik naar binnen, met zijn hoed eerbiedig in de hand en wendde zich een paar keer naar het huis om, als om het aan te duiden aan degene, die binnen in de auto zat.

Toen stak hij de hand uit, om een dame bij het uitstappen behulpzaam te zijn. Zij was in diepe rouw en een sluier verborg voor een deel haar bleke gezicht. Maar men kon toch zien, dat zij een vrouw van een jaar of zestig was, ofschoon haar haar een spierwitte kleur had. In de linkerhand hield zij een kanten zakdoekje geklemd en met de rechter steunde zij op een ebbenhouten wandelstok met een zilveren knop.

Zij was blijkbaar slecht ter been of verzwakt, door een of andere ziekte, want de bediende had haar de arm geboden en bracht haar nu voorzichtig naar de brede ingang van het huis.

— Zou zij hier moeten zijn, die oude dame? vroeg Brand verbaasd.

— Ja, en ik geloof zelfs bij Dulac, want de bediende heeft een paar keer naar de tweede verdieping gewezen, antwoordde Raffles fluisterend.

Hij legde zijn vinger op de lippen en trok Brand met zich mee, waarna hij zich over de balustrade van het portaal boog. Van zijn plaats af kon hij juist de deur van de loge van de concierge zien en de oude man kwam op dit ogenblik naar buiten. Wat nu volgde kon Raffles even duidelijk verstaan, als wanneer hij zelf in de smalle hall had gestaan.

De concierge vroeg met een klank van verbazing in zijn stem:

— Pardon, moet madame hier zijn?

— Ik wens een van de huurders te spreken, een man met een klein orgel, die met een vrouw en een jong meisje muziek maakt op de binnenplaatsen, antwoordde de oude dame.

— U bedoelt zeker Dulac, madame? kwam de concierge verwonderd.

— Ik weet niet hoe hij heet, antwoordde de dame in het zwart. Is

hij thuis?

— Hij is thuis, madame, en dat is wel een groot toeval.

— Breng mij dan naar boven, Jean, wendde de dame zich vriendelijk tot de bediende en zonder zich verder om de concierge te bekommeren, begonnen zij de trap te beklimmen.

In een wip hadden de beide vrienden zich teruggetrokken en waren weer naar boven gehold.

— Wij moeten horen, wat hier besproken wordt, Charles, fluisterde Raffles bijna onhoorbaar. Ik ben te erg benieuwd wat die oude dame van Dulac wil.

De oude dame moest nu en dan stilstaan en Raffles en Brand konden duidelijk horen hoe zij hijgde van vermoeidheid.

Maar zij scheen met een grote dosis vastberadenheid begiftigd te zijn, want zij zette door en enige ogenblikken later stond zij, nog altijd steunend op de bediende, voor de groene deur stil, die toegang gaf tot de woning van Dulac.

De palfrenier klopte, de deur ging open en de oude dame trad dadelijk binnen, terwijl de bediende met haar meeinging.

Onmiddellijk zochten Raffles en Brand een plekje uit, waar zij zouden kunnen horen wat er gesproken werd en zij hadden dit gauw gevonden door een zijgang te volgen en de woning van Dulac binnen te gaan aan de kant van de kleine keuken.

Het was een tamelijk gewaagde onderneming, maar er zat niets anders op. Deze keuken kwam met een deur uit op een kamer, waarschijnlijk de slaapkamer, want door de half geopende deur meende Raffles een stukje van een wastafel te zien. Hij deed voorzichtig een paar passen, stak zijn hoofd om de deur en zag, dat de kamer verlaten was.

Hij wenkte Brand en de beide

mannen liepen op hun tenen door het vertrek, totdat zij vlak voor de tussendeur stonden, die toegang gaf tot het vertrek, waar zij net door Dulac te woord waren gestaan.

Dulac had zeker net gevraagd, waaraan hij de eer van het bezoek van een hem totaal onbekende dame te danken had, want zij antwoordde:

— Ik vraag u excuus, mijnheer Dulac, als ik u kom storen. Vergeef het een arme, oude vrouw. Ik draag een groot verdriet, dat mij al dikwijls gekke dingen heeft laten doen, dwaas in de ogen van een onverschillige wereld.

— Ga zitten mevrouw, en vertel het mij, zei Dulac.

En in zijn stem klonken duidelijk verbazing en ook een beetje vrees.

— Ik hoop, dat ik niet te lang zal zijn, mijnheer Dulac, antwoordde de oude vrouw. Gisteren kwam u met uw vrouw en een meisje, dat waarschijnlijk uw dochter wel zal zijn, muziek maken op de binnenplaats van mijn huis in de Rue de Béotie.

Zij wachtte even en viel zichzelf toen plotseling in de rede met de vraag:

— Hoe oud is uw dochter, mijnheer Dulac?

— Achttien jaar, madame.

— Achttien jaar, mompelde de oude dame. Dat is maar iets ouder dan mijn Alice op dit ogenblik zou zijn.

En hardop ging zij verder:

— Ik zie, dat ik al afdwaal, mijnheer Dulac. Neem het mij niet kwalijk, het is mij soms, of het verdriet mij gek zal maken. Ik zat voor het raam en ik voelde mij dadelijk aangesproken door het gezichtje van uw dochter. U moet weten, zij lijkt sprekend op mijn kleindochter, mijn lieve Alice, die sedert een half jaar spoorloos verdwenen is. Alleen, Alice was prachtig goudblond en uw doch-

tertje is gitzwart. Maar de vorm van haar gezicht en de kleur van haar mooie ogen, o, ik voelde een schok van ontroering, toen ik haar daar zag staan met haar viool. U moet weten, dat mijn kleinkind ook voortreffelijk viool speelde en dat wij van plan waren, haar arme ouders en ik, om haar talent te ontwikkelen. Haar onderwijzers waren uiterst tevreden over haar en zij hadden ons voorspeld, dat zij al over een paar jaar op grote concerten zou kunnen optreden.

Weer zweeg de oude dame en Raffles meende haar zachtjes te horen snikken.

Toen sprak Dulac, en het was alsof zijn stem een schorre klank had :

— Dat is allemaal interessant, mevrouw, en ik kan mij uw ontroering wel voorstellen, maar ik zie niet goed in, in welk opzicht ik u zou kunnen helpen.

— Dat kunt u ook niet, mijnheer Dulac, dat moet ik wel vrezen, riep de oude dame wanhopig uit. Maar verplaats u eens in mijn toestand. Al dikwijls heb ik gemeend mijn verdwenen kleindochter te zien, reeds drie of viermaal heb ik een bezoek als dit gebracht, omdat ik dacht dat vreemdelingen misschien mijn lieve Alice hadden opgenomen. Ik kan u niet zeggen, wat er alles bij mij omging en telkens had ik mij vergist. Mijn arme oude ogen hadden mij opnieuw bedrogen, als ik de meisjes van dichtbij zag, dan sprong het verschil dadelijk in het oog. U zult nu wel begrijpen, wat ik u wilde vragen ; ik zou uw dochter zo graag eens willen zien !

— Dat kunt u natuurlijk, madame, antwoordde Dulac, maar als ik u zeg, dat zij mijn dochter is, dan zult u toch wel direkt begrijpen, dat u ook nu weer een vruchteloze poging gedaan hebt.

— Dat heb ik wel vooruit gewe-

ten ; ik weet wel, dat ik dwaas doe, maar ik kan niet anders. Laat mij u even mogen vertellen, wat ons overkomen is, dan zult u mijn toestand beter begrijpen.

Zij wachtte weer even, blijkbaar om haar ogen af te vegen en begon met trillende stem :

— Acht maanden geleden vertrokken mijn zoon en mijn schoondochter met hun enig kind, Alice, naar Zuid-Amerika, waar mijn zoon grote suikerplantages heeft, waarnaar hij zelf eens wilde gaan kijken. Hij nam Alice mee, om deze eens voor te stellen aan zijn broer, die al dikwijls de wens had te kennen gegeven, om zijn talentvol nichtje eens te zien. Omstreeks een half jaar geleden gingen zij op de terugreis, maar nooit heb ik hen teruggezien. Misschien herinnert u zich wel, mijnheer Dulac, dat in december van het vorige jaar een verschrikkelijke storm op de Grote Oceaan heerste, die verscheidene dagen aanhield en waarvan talrijke schepen het slachtoffer werden. Daaronder was ook de « Idirondac » en in plaats van in Cherbourg het anker uit te werpen, werd de grote mailboot veel tientallen mijlen uit haar koers geslagen en liep tenslotte te pletter op de rotsen van een eilandengroep, men vond er later alleen maar wat wrakhout van terug. Het schip moet met man en muis vergaan zijn, want nooit hoorde men er meer iets van. Maar, een moederhart blijft altijd hopen, ik weet niet, welke dwaze veronderstellingen ik maakte, ik hoopte, dat misschien een voorbijvarend schip een paar breukelingen had kunnen opnemen, ofschoon ik in dat geval al lang bericht had moeten hebben, ik bleef maar altijd hopen.

— Maar dat was toch verkeerd van u, madame, viel Dulac haar in de rede. Neem me niet kwalijk, dat

ik u dit zeg, maar er zijn toch al zes maanden verlopen na die schipbreuk. Zelfs al was het vaartuig, dat schipbreukelingen aan boord had genomen, naar de verste uithoek van de aarde gegaan, dan zou de radio nu toch al lang de namen van de geredden hebben moeten melden.

— Dat is ook zo, en toch... toch bleef ik altijd hopen.

Er volgde een stilzwijgen en toen vroeg de oude vrouw bijna smeekend:

— Mag ik uw dochter niet eens even zien? Zij lijkt zo op Alice. Noem het dwaasheid als u wilt, maar het zal mij zoveel goed doen.

— Ik zal haar roepen, madame, zei Dulac, blijkbaar na enige weifeling.

Met een enkele sprong hadden Raffles en Brand dekking gezocht achter het brede ledikant, uit vrees, dat Dulac misschien hier zijn vrouw en kind zou zoeken, maar deze voorzorgsmaatregel bleek overbodig, want zij hoorden, hoe hij de deur van een ander vertrek opende en ruw riep:

— Gaby, kom eens hier!

De twee mannen gingen dadelijk weer terug naar hun luisterpost en hoorden, hoe de oude dame zachtjes voor zich heen snikte en toen uitriep:

— Wat lijkt zij op haar. Als zij hetzelfde goudblonde haar had, dan zou ze het kunnen zijn. Wil je niet eens bij mij komen, mijn kind en mij een kus geven?

Er volgde geen antwoord, maar het meisje scheen toch aan het ver-

zoek gevolg te geven, want even later klonk weer de stem van de dame in het zwart:

— Dat is lief van je, mijn kind. Ik heb nu geen berouw, dat ik hier ben gekomen, al heeft mijn bezoek mij weer een bittere teleurstelling bezorgd. Wees altijd braaf, kind en studeer maar hard, misschien wordt je later wel eens een grote kunstenares, net als mijn arme Alice zeker geworden zou zijn.

Er klonk het geluid van een stoel, die verschoven werd en Raffles en Brand maakten dat zij wegkwamen, want nu kon ieder ogenblik hun verblijf in de woning ontdekt worden.

Zij wipten de keuken binnen en bereikten van daar de gang, zonder dat iemand hen gezien had.

Snel holden zij de achtertrap af en bereikten de hall weer aan de voorkant, juist toen de dame in het zwart naar buiten kwam, gesteund door de bediende, bleek en bevend.

— Wij moeten weten, waar zij blijft, zei Raffles zacht. Maar er moet ook iemand in de buurt van dit huis blijven, ik vertrouw die kerel niet. Wie weet wat hij van plan is.

— Hier blijven is niet moeilijk, maar hoe zullen wij die auto volgen? was de vraag van Charles Brand. Er is hier natuurlijk geen taxi te zien, want de auto's komen nooit zo hoog.

Dat was inderdaad het geval, en vóór de beide vrienden een besluit hadden kunnen nemen, was de dure auto al weggereden.

HOOFDSTUK IV.

EEN ONDERZOEK

Raffles stampvoette en bromde tussen de tanden:

— Dat is zonde.

— Maar zij heeft haar woonplaats genoemd, de Rue de Béotie, zei Brand.

— Dat is waar ook, riep Raffles uit. Dat is althans een aanwijzing. De Rue de Béotie is niet zo erg lang, nauwelijks een paar honderd meter en veel herenhuizen kunnen er dus niet staan. Ik ben er bepaald op gesteld uit de mond van die oude dame een paar nadere bijzonderheden te horen over die schipbreuk.

Brand stond stil voor zich uit te kijken, tot de stem van Raffles hem uit zijn gepeins haalde.

— Luister eens, Charles, zei de Grote Onbekende. Ik ga nu dadelijk naar beneden, naar de Rue de Béotie en zal proberen daar het huis te vinden, waar die eerbiedwaardige oude dame woont. Vind ik het, dan vraag ik haar dadelijk te spreken. Jij echter blijft hier en houdt die boef in het oog. Waar hij ook heen gaat, daar volg je hem.

— Ook buiten Parijs?

— Ja, al was het naar Marokko.

— En als hij dat doet en ik volg hem, waarheen moet ik je dan bericht zenden?

— Naar de Rue Lepic. Ik ga daar nu eerst heen en zal James waarschuwen, dat hij je komt aflossen als het te lang duurt.

— Maar waarom zou die Dulac zo plotseling de vlucht nemen?

vroeg Brand verbaasd.

— Er is iets met dat meisje. Wat het is, dat weet ik nog niet. Maar wat kan de oorzaak zijn dat de kerel zo'n schitterend aanbod afslaat? Waarom lijkt zij helemaal niet op haar ouders? Ik zou wel graag antwoord weten op al die vragen, Charles.

En daar de jongeman helemaal geen antwoord gaf, maar hem verbaasd aanstaarde, vervolgde Raffles:

— Laten wij er nu maar niet verder over spreken. Bewaak de man, en let op wat hij doet, maar vooral ongemerkt.

Nog een hoofdknik en Raffles was langs de hellende straat verdwenen, terwijl Brand zich aan de overkant van de straat zodanig ging opstellen, dat het onmogelijk zou zijn hem te ontdekken.

Zodra Raffles de Place Blanche had bereikt, aan de voet van de heuvel, riep hij een taxi aan en gaf de chauffeur opdracht hem naar de Rue de Béotie te brengen.

Deze straat bevindt zich in een van de mooiste gedeelten van Parijs en is een van de brede, deftige zijstraten van de Champs Elysées.

De chauffeur had zijn auto laten stoppen op de hoek van beide straten, Raffles stapte uit en betaalde de chauffeur.

Het was op dit ogenblik drie uur in de middag en als de oude dame dadelijk naar huis was gekeerd, dan kon zij onmogelijk lang thuis zijn.

En alweer kwam het toeval Raffles te hulp, want waarschijnlijk had die oude dame onderweg een of andere boodschap gedaan, die haar had opgehouden.

Nauwelijks was de taxi van Raffles weggereden of daar kwam de wagen, die de oude dame naar de Rue Berthe gebracht had en reed de straat in, om te stoppen voor een groot herenhuis, ongeveer in het midden van de straat.

Dadelijk haastte Raffles zich en hij was er bij, toen de bediende de oude dame naar binnen bracht, nadat hij had aangebeld en de brede deur was geopend door een oude maître d'hôtel in een zwarte rok en kniebroek, het type van de ouderwetse bediende.

Daarop sprong de bediende weer op zijn plaats, de deur ging dicht en de auto reed weg, waarschijnlijk om naar de garage te worden gebracht.

Raffles wachtte nog een minuut of tien en helde toen, op zijn beurt, aan. Terwijl hij stond te wachten tot hem werd opengedaan, viel zijn blik op het kleine naambord, een bijzonderheid in Parijs en waarvan de aanwezigheid dan ook vrij spoedig werd verklaard, want de naam op het bordje was geen Franse. Daar stond met fijne letters te lezen: Gretley. Dat was dus wel een echt Engelse naam.

De deur werd geopend door dezelfde bediende.

— Ik zou heel graag mevrouw een ogenblik willen spreken, begon Raffles.

— Madame is thuis, mijnheer, maar zij is net van een rit terug, die haar vermoeid schijnt te hebben; madame is vrij zwak, en ik weet werkelijk niet, of zij wel bezoek zal ontvangen. Ik zal het echter vragen. Komt u in ieder geval binnen.

De bediende wees hem een gemak-

kelijke rieten stoel aan en liep weg om het bezoek aan te kondigen, nadat Raffles hem de naam had genoemd, waaronder hij meestal in Parijs vertoefde, Graaf Grasham.

Een paar minuten later was hij al terug en zei:

— Het is, zoals ik dacht, mijnheer de graaf, madame voelt zich werkelijk een beetje vermoeid en laat u vragen, mij wel te willen medelen, wat het doel van uw verzoek is, terwijl zij haar verontschuldiging maakt, dat zij u niet persoonlijk kan ontvangen.

— En toch moet ik aandringen, vriend, antwoordde Raffles. Wat ik madame te zeggen heb, dat kan ik bezwaarlijk niet aan derden vertellen, en het is van groot belang. Ga naar mevrouw terug en zeg, dat ik haar wil spreken over... de straatmuzikanten en over de Idirondac.

De bediende scheen volkomen op de hoogte te zijn, want hij keek Raffles met grote, verschrikte ogen aan en haastte zich weer weg, veel sneller, dan men dat van zijn oude benen verwacht had.

Het duurde nu nog kortere tijd totdat hij terugkwam en hij riep al uit de verte, onder het lopen:

— Madame laat zich verontschuldigen over haar afwijzing van net en zij verzoekt mijnheer de graaf dadelijk te willen komen.

Raffles stond op en volgde de bediende door een ruime gang naar een prachtig vertrek, dat met drie brede, tot de vloer reikende ramen uitkeek op een prachtige tuin.

In het midden van dit vertrek stond de dame in het zwart, met de ene hand steunende op het blad van de zware tafel.

En die hand beefde merkbaar, toen Raffles met een diepe buiging op haar toetrad en bleef staan, tot dat de bediende het vertrek zou hebben verlaten.

Haar stem had een vreemde klank, toen zij met een gracieus gebaar naar een stoel in haar nabijheid wees en begon:

— Neem plaats, graaf. U zult waarschijnlijk wel hebben begrepen, dat ik mij gehaast heb u te ontvangen, ondanks de toestand waarin ik mij bevond toen ik naar mijn huis terugkwam, want het is duidelijk, dat u iets moet weten... van dat meisje.

— Heel veel meer dan uzelf weet ik, helaas, niet van haar madame, en toch wilde ik u opzoeken, omdat ik zelf erg veel belang stel in de kleine Gabrielle. Ik hoorde haar viool spelen, ik werd, net als u, getroffen en door haar uiterlijk en door haar wonderlijk spel, en ik bood haar vader aan, haar hele opleiding te betalen, tot het tijdstip, waarop zij in de concertzaal zou kunnen optreden.

— En, nam hij het aan?

— Nee, madame, de man weigerde, tot mijn grote verbazing, laat ik er dat dadelijk aan toevoegen. Hij voerde aan, dat hij in die tijd het geld zou moeten missen, dat Gabrielle verdiende, en toen deed ik hem het voorstel hem een ruime jaarlijkse toelage te geven, om hem daarvoor schadeloos te stellen. En nog weigerde de man.

De gravin had nu zelf plaats genomen en staarde Raffles aandachtig aan, het kanten zakdoekje, dat zij in de handen hield, zenuwachtig verfrommelend.

Maar Raffles scheen dit niet op te merken en ging verder:

— Nauwelijks een paar minuten, nadat ik was vertrokken, kwam u, madame, u sprak met Dulac, de orgeldraaier en door een toeval, noem het een onbescheidenheid als u wilt, heb ik uw gesprek met hem van het eerste tot het laatste woord gehoord. En in verband met dat ge-

sprek juist, kom ik u mijn hulp aanbieden.

De oude dame had de hand op het hart gedrukt en een ogenblik de ogen gesloten.

Toen zei zij zacht:

— Dat is zeker het bewijs van een edel hart, graaf, maar houdt het mij ten goede, ik kan toch werkelijk niet inzien, op welke manier u mij behulpzaam zou kunnen zijn.

— Misschien zal u dat naderhand blijken, madame, ik ben er de man niet naar, om mijn hulp aan te bieden op losse gronden en als ik niet overtuigd ben, dat zij werkelijk van nut zou kunnen zijn. Ik heb u horen spreken over het ongeluk van de «Idirondac» en ik ken de omstandigheden, waaronder die noodlottige schipbreuk gebeurde en daarom bied ik mij aan om onderzoeken te gaan doen in het hele gebied, waar wrakstukken van het ongelukkige vaartuig zijn teruggevonden.

De oude dame had met een ontroerd gebaar de handen gevouwen en zei nu met trillende stem:

— Ik weet werkelijk niet, graaf, waaraan ik deze goedheid te danken heb. Ik ben toch een vreemde voor u; slechts het toeval brengt ons samen en ik geloof, dat u zelf de omvang niet kunt voorstellen van uw edelmoedig voorstel. Ik heb geen verstand van die vreselijke dingen, maar dikwijls heeft men mij al verteld, dat een grondig onderzoek van het gebied, dat gij daar noemt, maanden zou duren.

— Niet, als ik het instel, madame, antwoordde Raffles glimlachend. Ik zal mij er wel voor wachten u hoop te geven, waarvan de vervulling heel geringe kansen biedt, maar als er zich werkelijk op één van de eilanden, waarop het schip te pletter kan zijn geslagen, nog tekenen van leven bevinden, dan zal ik dat binnen een week hebben ontdekt.

— U maakt een grapje met mij, graaf. Wat u daar zegt, is onmogelijk. U bent toch niet hier gekomen om een arme, ongelukkige vrouw voor het lapje te houden?

— Aan zo'n gemene streek zou ik mij nooit schuldig maken, madame, antwoordde Raffles ernstig. Ik had moeten begrijpen, dat het u erg vreemd in de oren moest klinken, ja dat u mij misschien voor een gek zoudt verslijten, en toch zeg ik u de volle waarheid, binnen een week kan ik u vertellen, of u iedere hoop moet laten varen, dan wel of som-

mige opvarenden van de Idirondac gered zijn.

— U spreekt dus in ernst, vroeg de oude dame.

— In volle ernst.

— Het zal mij pijn doen, graaf, maar u stelt zo'n warm belang in dat meisje, dat ook mij dadelijk wonderlijk heeft aangetrokken; u biedt zelfs aan een onderzoek in te stellen naar mensen, die u eigenlijk volkomen onverschillig moeten zijn, en daarom wil ik u in het kort de zaak vertellen.

HOOFDSTUK V.

EEN SPOOR

De oude dame keek een ogenblik, in gedachten, naar de tuin en begon toen met een stem, waarin haar ingehouden smart klonk:

— U zult de naam Arthur Gretley naast de deur hebben gelezen, graaf. Zo heette mijn zoon. Ik ben zelf Française en ik trouwde drie en veertig jaar geleden met George Gretley, een landgenoot van u, want al spreekt u voortreffelijk Frans, uw naam duidt op Britse afkomst, graaf. Ons huwelijk was zo gelukkig als het maar zijn kon. Mijn man stierf in het begin van de tweede wereldoorlog, want hij had dadelijk de wapenrok aangetrokken, alleen om zijn plicht jegens zijn land en ook jegens het mijne te vervullen. Omdat wij beiden evenveel van ons land hielden, maakten wij de afspraak, dat wij om beurten een jaar

in Frankrijk en een jaar in Engeland zouden wonen en hetzelfde zou gebeuren, zodra wij kinderen kregen.

De oude dame veegde met het kanten zakdoekje de tranen weg, die in haar ogen waren gesprongen en vervolgde:

— Wij kregen twee zoons, en volgens de afspraak, kregen zij een volkomen Engelse opleiding. De een, John, studeerde voor ingenieur, de tweede, Edward, ging al op vrij jeugdige leeftijd naar Argentinië. Want al waren wij rijk, mijn echtgenoot had er altijd op gestaan, dat onze kinderen in staat zouden zijn hun brood te kunnen verdienen, alsof zij geen centiem te wachten hadden. John trouwde ongeveer twintig jaar geleden een Française en alweer volgens afspraak, kreeg het

meisje, dat uit het huwelijk geboren werd, een echte Franse opvoeding; maar daar zij tot haar tiende jaar in Engeland gewoond had, sprak zij even goed Engels als Frans. En nu kom ik aan een vreselijke episode uit ons leven, die al onze heerlijke verwachtingen de bodem insloeg. Acht maanden geleden vertrokken John en Marion met hun dochter Alice naar Buenos-Aires, waar Edward één van de grootste fabrikanten is. Zij bleven er bijna twee maanden en schreven mij geestdriftige brieven over het heerlijke land, waar zij zo gastvrij ontvangen waren. Op de zesde december scheepden zij zich in aan boord van de Idirondac. Ik zal die datum nooit van mijn leven vergeten. Mijn kinderen en mijn kleindochter hoopten het kerstfeest thuis met ons mee te vieren. Toen kwamen de eerste berichten van die verschrikkelijke storm en over wat er volgde kan ik kort zijn, graaf, mijn onderzoekingen, de beloningen, die ik uitloofde aan degene, die mij enig positief bericht bracht, de afschuwelijke telegrammen, die een einde maakten aan alle hoop, en toen niets meer... de berusting, de doffe smart...

Mevrouw Gretley had het hoofd gebogen en Raffles hoorde haar zacht snikken.

Hij wachtte enige tijd voor hij hartelijk opmerkte:

— Het lot heeft u wel vreselijk getroffen, madame, en ik durf u niet blij te maken met een hoop, waarvan de vervulling op zulke losse gronden berust. Maar niettemin blijf ik er bij, dat ik de eilanden langs de weg, die het schip vermoedelijk moet hebben afgelegd, toen het door de vliegende storm werd voortgejaagd, zal onderzoeken.

— Maar vertel mij eerlijk, graaf, ik beloof u, dat ik sterk zal zijn en de nieuwe teleurstelling zou weten

te dragen, gelooft u dat er ook maar enige kans zou kunnen bestaan, dat er toch nog opvarenden van de Idirondac gered zijn?

— De kans is heel klein, madame, maar zij bestaat. Er liggen daar in het zuiden van de Atlantische Oceaan verscheidene eilandengroepen, waarvan er heel wat onbewoond zijn. Zij liggen buiten de gewone scheepvaarttroute en nuchter bekeken zou het absoluut niet vreemd zijn, als daar schipbreukelingen jaren woonden, zonder dat men iets van hun bestaan afwist.

— Als dat eens mogelijk was.

— Daaraan moet u voorlopig maar niet denken, madame, antwoordde Raffles met vaste stem. U moet mij beloven, dat u uw gedachten zoveel mogelijk bij andere dingen zult bepalen. Laten wij liever nog eens over uw kleindochter spreken. Zij speelde toch goed viool?

— Zij speelde als een engel, graaf, antwoordde madame Gretley. Van wie zij die gave had, weet ik niet, maar als kind van vijf jaar al begon zij te spelen op een speelgoedviooltje, en van dat tijdstip af hebben wij haar les laten geven. Het is waar, dat zij verdiend had van een meester les te krijgen, pas later heb ik dat beseft.

— En het spel van de kleine Gaby herinnerde u sterk aan dat van Alice?

— Ja graaf, zij speelde even gevoelig, zij hield ook net als Alice het instrument vast, zij stond ook precies in dezelfde houding en had dezelfde stokvoering. Zelfs de uitdrukking van haar ogen was dezelfde. Zij had het kunnen zijn! Maar wat praat ik toch voor onzin. Zij zou mij toch dadelijk herkend hebben... en dan... hoe zou Alice nu hier kunnen zijn, hier in Parijs in gezelschap van een orgeldraaier en zijn vrouw.

Raffles liep op mevrouw Gretley toe, kuste haar hand en zei zacht:

— Ik wil u nu niet langer met mijn aanwezigheid lastig vallen, madame. Wanneer het enigszins mogelijk is, vertrek ik vandaag nog naar Londen, om vandaar mijn onderzoek te beginnen, behoudens onvoorziene omstandigheden. In dat geval echter zal ik u onmiddellijk een telegram sturen, opdat u zich niet ongerust hoeft te maken, wanneer ik misschien langer weg blijf, dan oorspronkelijk in mijn bedoeling lag.

— Laat een arme, eenzame vrouw u danken, graaf, voor wat u nu voor haar doet. U moet wel een heel bijzonder mens zijn, dat u zich het lot aantrekt van iemand, die u volkomen onbekend is.

— Denk niet te goed over mij, madame, zei Raffles. Het is niet louter naastenliefde, die mij drijft, denk dat vooral niet. Ik ben een sportman in hart en nieren en voor mij is dit onderzoek een ontspanning.

En met deze woorden was hij snel de kamer uitgelopen, terwijl mevrouw Gretley op de elektrische bel drukte, om de oude bediende te waarschuwen, die haastig kwam toelopen en Raffles naar de voordeur bracht.

Buiten gekomen, keek Raffles even naar het nummer en haastte zich toen langs de flauw omlaag hellende straat naar de ChampsElysées, waar hij gauw een taxi had gevonden.

Hij gaf de chauffeur het adres op in de Rue Lepic.

Een half uur later stopte de auto. Raffles stapte uit, betaalde de chauffeur en begon de Rue Lepic te beklimmen.

Een kwartier daarna stapte hij zijn huis binnen en dadelijk kwam Henderson hem tegemoet.

— Alléén, James? vroeg Raffles verwonderd.

— Ja, mylord.

— Waar is mijnheer Brand?

— Vertrokken.

— Waarheen?

— Dat weet ik niet, mylord. Hij is naar het Gare St. Lazare gegaan en vandaar heeft hij mij een telegram gestuurd hierheen, om hem zo snel als mijn auto wilde lopen, zijn koffer met kleren te komen brengen. Dat heb ik gedaan en toen vertelde mijnheer Brand mij, dat hij een zekere Dulac achter de voddens zat, zoals mijnheer Brand zich uitdrukte. Hij had de man, zo zei hij, een kaartje zien nemen aan de loketten voor de badplaatsen, maar hij had niet kunnen horen, wat het doel van zijn reis was.

— Was er een jong meisje en een vrouw bij hem?

— Alleen een jong meisje met zwart haar en een vioolkist bij zich.

— Wel, wel, dus de schobbejak is er toch vandoor gegaan, bromde Raffles in zichzelf.

Hij voltooide zijn alleenspraak niet, maar ging met gebogen hoofd de trap op naar zijn kamer, liet zich in een gemakkelijke stoel vallen en stak een pijp op; voor Raffles een voortreffelijk middel om zijn gedachten op een bepaald onderwerp te concentreren.

Na verloop van een half uur stond hij weer op en belde. Henderson was waarschijnlijk in de buurt gebleven, want hij kwam dadelijk binnen.

— Vertel mij eens, James, heeft mijnheer Brand niet gezegd, wat hij zou doen, als hij zich had overtuigd waar die Dulac heenging?

— Mijnheer Brand zou u dadelijk een telegram sturen, onder de afgesproken naam en naar dit huis.

— Dan kunnen wij voorlopig niets anders doen, James, dan voor de inwendige mens zorgen, zei Raffles. Ik wil echter het huis niet verlaten, om het eventuele telegram niet mis

te lopen en er zal dus niets anders op overschieten, dan dat je mij bewijst, dat je het koken nog niet verleerd hebt en hier een goed middagmaal voor me klaar maakt.

De brave reus liep de kamer uit, even later hoorde Raffles aan het rammelen van borden en schalen, lepels en vorken, dat zijn chauffeur druk aan het werk was en zich in een kok had veranderd.

Daarop hoorde hij, hoe er in het aangrenzende vertrekje een tafel werd gedekt en hij riep door de gesloten deur:

— Dek voor twee, James.

En zo dineerden Raffles en Henderson aan dezelfde tafel, terwijl de laatste voortdurend moest opstaan, om tevens zijn taak als tafelbediende te kunnen vervullen.

En tijdens het diner vertelde Raffles hem alles wat hij zelf wist van de vreemde zaak van de Franse straatmuzikant, die zo voortreffelijk Engels sprak en die zo buitengewoon goed speelde, ofschoon zij dat zeker niet van haar vader zou hebben geleerd.

Het was ongeveer tien uur in de avond toen er gebeld werd. Raffles stak zijn hoofd uit het raam, dat hij

haastig had opengegooid, trok het dadelijk weer terug en zei tot Henderson, die op een bevel stond te wachten:

— Ga maar gauw opendoen, het is de telegrambesteller.

Henderson rende de trap af en keerde een ogenblik later terug met een telegram, dat hij aan Raffles gaf.

Deze opende het haastig en las:

Dulac en Gabrielle in St. Malot. Hij denkt hier zeker te blijven. Telegrafeer mij naar het logement « Het Gouden Anker » aan de haven, waar ik mijn intrek heb genomen, onder de naam Jackson.

Raffles liet de hand zakken, waarmee hij het telegram vasthield en vertelde James de inhoud. Toen schreef hij haastig een paar woorden op een stukje papier, gaf het aan Henderson en zei:

— Breng dit telegram snel weg, James. Er is een telegraafkantoor hier om de hoek.

De reus rende weg en Raffles bromde voor zich heen:

— Met de eerste trein vertrek ik naar St. Malot. Misschien kunnen wij daar de oplossing van het raadsel vinden.

HOOFDSTUK VI.

DE STOKER VAN DE IDIRONDAC

Raffles en Henderson gingen die avond heel vroeg naar bed, want zij zouden de volgende dag, bij het kriecken van de morgen, moeten opstaan, om de eerste trein te kunnen

halen, die hen naar de kleine Bretoense havenplaats St. Malot zou brengen, een van de schilderachtigste plaatsen van deze aan romantische plekjes toch zo rijke kust.

Bovendien zou Raffles de tijd moeten hebben zich goed te vermommen, want hij dacht er niet aan Dulac weer onder ogen te komen, gekleed en met het gezicht van de vorige dag.

En zo trok hij hele gewone kleren aan, zette een oude jockeypet op, maakte een bundeltje van wat andere kleren en zorgde er voor, dat hij een ruw, door weer en wind gebruind gezicht kreeg.

Wat Henderson betreft, hij kreeg alleen een paar zwarte vegen over zijn gezicht, want hem had Dulac nog niet gezien en er was dus ook geen risico voor herkenning.

Zijn vermomming werd voltooid door een donkerblauw linnen pak, waardoor hij er uitzag als een electricien of iets dergelijks.

Toen de beide mannen klaar waren, verlieten zij direkt het huis. Een auto bracht hen naar het Gare St. Lazare en zij kwamen er juist bijtijds om in de trein naar Brest te kunnen stappen. De sneltrein legde dit traject in ongeveer zes uren af. Zij zouden te Rennes moeten overstappen, dat wil zeggen, na ongeveer vier uren sporen, om met een andere lijn naar St. Malot verder te reizen.

Raffles en Henderson waren met opzet in een coupé derde klasse gaan zitten, daar zij in hun rol van arbeiders moesten blijven. De trein was echter erg slecht bezet, tenminste in hun afdeling en zij konden dus vrij elkaar spreken in hun eigen taal.

De trein reed intussen verder langs Chartres, Le Mans en Laval en om tien uur in de ochtend was Rennes bereikt.

Hier moesten zij twintig minuten op de aansluiting wachten en alweer een uur later stonden zij op het kleine perron van het station van St. Malot.

Raffles had Brand met opzet geen telegram gestuurd, want hij wilde, dat deze Dulac geen ogenblik alleen liet.

Er was in zijn hersens een verdenking gerijpt en hij achtte het van groot belang, dat de orgeldraaier niet uit het oog werd verloren.

Hij vroeg dus, zodra hij het station had verlaten, de weg naar het logement « Het Gouden Anker » aan een agent, die hem bereidwillig te woord stond en twintig minuten later stapte hij de gelagkamer binnen.

De eerste, die hij daar zag was Charles Brand, die bij een van de ramen zat te eten, maar met de blik strak naar buiten gericht.

Hij had Raffles dan ook niet zien binnenkomen, totdat deze hem joviaal op de schouders klopte en op gulle toon in het Frans tot hem zei:

— Wel, kameraad, dat ik je hier moet vinden. Laat ik je voorstellen aan een Engelse collega, die al een beetje Frans begint te brabbelen.

Brand onderdrukte met moeite een kreet van vreugde, drukte Raffles krachtig de hand en zei toen zacht:

— Ik zit hier om Dulac in de gaten te houden. Hij logeert in het logement, waarvan ik hier juist de deur kan zien, aan de overkant van het Marktplaatsje.

— Heb je misschien in die korte tijd nog iets ontdekt?

— Ja, hij heeft gisteravond hier gezeten met het meisje, en die speelde alweer viool, want zij had het instrument los in de hand bij zich. Hij heeft een anker op de rug van de linkerhand getatouéerd.

— Iets dergelijks vermoedde ik al, zei Raffles hoofdknikkend.

— Vermoedde je het?

— Ja, was het antwoord. Ik heb zo'n idee, dat die man gevaren had. Waarom, dat kan ik nog niet uitleggen. Je zit hier zeker al lang?

— Van vanochtend acht uur af. Om de waarheid te zeggen, staat mijn brave hotelhouder wel een beetje verbaasd, dat ik hier al die tijd zit, maar het kon niet anders, ik wilde hem nu eenmaal niet uit het oog verliezen.

— Is hij vandaag al uitgegaan?

— Ja, maar hij bleef hier voortdurend op het marktplaatsje. Hij liet haar spelen en haalde geld op.

— Wat deed hij hier gisteravond?

— Haar ook laten spelen, het schijnt, dat hij met haar het hele stadje afloopt.

— En mag dat maar zo?

— Ik heb hem het politiebureau zien binnengaan, hij is er zeker om een vergunning gaan vragen, om muziek te mogen maken.

— Nu Charles, ga nu mee een stukje lopen, anders groei je hier bepaald aan je stoel vast. James zal je post wel overnemen en hij zal onze man goed bewaken, nietwaar?

— Als hij het waagt om weg te lopen, mylord, sla ik hem met deze handen de hersens in.

— Wij moeten proberen, het zo ver niet te laten komen, zei Raffles glimlachend, want het is van meer belang, dat de kerel blijft leven.

Brand had zijn pet al gepakt, Raffles bestelde een maaltijd voor Henderson en daarna vertrokken de twee vrienden, om een wandeling door het schilderachtige plaatsje te maken.

Geruime tijd liepen zij zwijgend naast elkaar door en toen begon Raffles:

— Ik kreeg je telegram zo snel, dat die Dulac wel grote haast heeft moeten maken om uit Parijs weg te komen, zo'n haast, dat hij er zelf zijn zieke vrouw achterliet. Nu is de vraag, wat de reden is geweest. Ik vind daar maar één antwoord op: het is de angst.

— Voor wat? vroeg Brand ver-

wonderd.

— Vrees voor de gevolgen van zijn gesprek met mevrouw Gretley, zo heet de oude dame in het zwart, die wij met hem hebben horen spreken.

— Maar waarom zou hij bang voor haar zijn?

— Hij is niet bang voor haar persoonlijk, maar wel dat zij nog eens zal terugkomen, dat zij misschien familieleden meeneemt, en dat durft hij er niet op wagen.

— Ik begrijp absoluut niet waar je heen wilt, Edward! riep Brand verwonderd uit. Wat kan hij van de oude dame of van haar familieleden te duchten hebben?

— Dat zullen wij gauw genoeg horen, Charles, zei Raffles glimlachend. A propos, die «Idirondac» hoorde toch in Cherbourg thuis, nietwaar?

— Ja, dat was de thuishaven.

— Dan gaan wij daar nu direkt heen, na James te hebben gewaarschuwd.

— Om wat te doen?

— Om de monsterrol van de Idirondac eens na te kijken.

— Nu begrijp ik er helemaal niets meer van, beste Edward. Wat denk je dan wel op die rol te vinden? Ik hoop toch niet de naam Dulac?

— Nee, die zal ik er zeker niet op vinden, antwoordde Raffles kortaf. Maar bedwing je nieuwsgierigheid en laten wij nu liever eens genieten van het verrukkelijke uitzicht, dat men op dit punt van de haven op het prachtige stadje heeft en op de baai van St. Michel.

Het was inderdaad een prachtig schouwspel, zoals de honderden visserspinken zich daar bewogen op de donkerblauwe waterspiegel, of rustig voor anker lagen op de rede van de stad, die amphitheatergewijs is aangelegd langs de helling van een tamelijk hoge heuvel.

De twee vrienden bleven hier ongeveer een kwartier zitten en gingen daarna, nadat Raffles in een spoorboekje gekeken had, naar het Gouden Anker terug, waar zij Henderson op de hoogte brachten van hun plannen.

De reus knikte eenvoudig met het hoofd, want wat zijn meester deed, dat was natuurlijk goed.

— Als alles meeloopt, James, kunnen wij vanavond om tien uur alweer terug zijn, zei Raffles, want de trein doet nog geen twee en half uur over de afstand en wij zullen daar twee uren tijd hebben om er een onderzoek in te stellen.

— Wat moet ik doen mylord?

— Niets anders dan oppassen dat die snuiter daar er niet met het meisje vandoor gaat.

En daarop liepen de twee mannen de gelagkamer uit en gingen snel naar het station, waar zij op tijd aankwamen om de trein naar Cherbourg te nemen, die daar ongeveer vier uur in de middag aankwam.

Zonder tijd te verliezen, lieten Raffles en Brand zich met een taxi naar het kantoor van de havenmeester brengen en daar stelden zij zich voor als particuliere Engelse detectives, die een onderzoek moesten instellen, in verband met het vergaan van de Idirondac.

De havenmeester bleek een erg beminnelijk man te zijn en op verzoek van Raffles liet hij direkt de monsterrol van de Idirondac halen.

Een bediende kwam met het verlangde terug en Raffles begon met de grootste aandacht het register na te slaan.

De bemanning van de mailboot bleek te hebben bestaan uit driehonderdvijftien koppen, allen inbegrepen, van de kapitein tot de kleinste dekwabber.

Ook stond achter de namen van alle leden van de bemanning hun

plaats van herkomst vermeld en ook hun adres, hetgeen natuurlijk noodzakelijk was, in geval zij hun verplichtingen niet nakwamen, ofwel als zij op zee het leven lieten.

Uit St. Malot waren zeventien leden van de bemanning afkomstig, zoals dan ook wel te verwachten was, want het is een echte vissersplaats en bijna de hele bevolking bestaat daar op de een of andere manier van de zee.

(Maar van die zeventien waren er al direkt elf, die onder de vijftientwintig jaar waren en drie van boven de vijftig, een vijftiende was eerste stuurman geweest en naar zo iemand zocht Raffles ook niet.

Van de beide overblijvenden, de een zevenendertig, de ander drieënveertig, was de een stoker, de andere eerste machinist geweest.

De stoker heette Jean Ravel, de eerste machinist heette Joseph Thibaud en hij was de jongste van beide mannen.

Raffles noteerde zorgvuldig deze beide namen, gaf de havenmeester een hand en wilde weer weglopen, toen hem iets inviel.

— Een ogenblik, monsieur, riep hij uit. Moeten de bemanningsleden zich bij u komen melden?

— Niet bij mij, mijnheer. Dat moeten zij doen bij de maatschappij, in dit geval de « Messageries Maritimes ». Zij heeft natuurlijk ook een monsterrol en wat u hier ziet, is slechts een afschrift, dat ik volgens de wet op mijn kantoor moet houden.

— Dan kan ik u verder alleen nog danken voor uw bereidwilligheid, mijnheer, zei Raffles.

Een ogenblik later stonden zij weer op straat, om naar het reusachtige kantoorgebouw van de genoemde Stoomvaartmaatschappij te gaan, waar men hen ook dadelijk te woord stond.

De bureauchef, die persoonlijk met alle leden van de bemanning in aanraking kwam, die in zijn register hun handtekening moesten zetten, dacht even na, toen Raffles hem de vraag stelde, of hij zich nog herinnerde hoe Ravel en Thibaud er uit zagen en riep toen plotseling uit:

— Wacht eens, met die Ravel is nog iets gebeurd, dacht ik. Hij stribelde tegen, toen hij zijn handgeld al in de zak had en wij hebben hem een paar van onze mannen op zijn dak moeten sturen, om hem aan zijn verplichtingen te herinneren. Hij was een man van middelmatige lengte, zwart, breed geschouderd, met een rood litteken opzij van het voorhoofd, groenachtig zwarte ogen en bijzonder zware wenkbrauwen. Hij had een anker op de rug van de linkerhand getatoueed.

Met moeite bedwong Brand een schreeuw, want ineens had hij alles begrepen, alles, wat er sinds een paar dagen in het hoofd van Raffles moest zijn omgegaan.

Deze was echter volkomen kalm gebleven en een vage glimlach speelde om zijn dunne lippen. Toen de twee mannen een ogenblik later weer naar het station liepen, zei Raffles:

— Je zult nu het doel van onze reis wel snappen en ik hoef je zeker niet veel inlichtingen meer te geven. Er valt niet meer aan te twijfelen, Dulac en Ravel zijn een en dezelfde persoon.

— Dus, dan zou die schobbejak de enige zijn, die uit de schipbreuk gered was?

— Niet de enige, Alice Gretley was de andere.

— Dus de kleine Gabrielle...?

— Is de kleindochter van de oude dame in het zwart.

Nu kon Brand niet langer kalm blijven en hij gaf een schreeuw, die de voorbijgangers, verbaasd en la-

chend naar hem deed omkijken.

Hij greep Raffles bij de arm en riep:

— Geloof je dat in volle ernst?

— Ik ben er zeker van, hij heeft haar natuurlijk aan boord van het schip vaak horen spelen, want haar oom had toch de wens te kennen gegeven zich te overtuigen van haar gaven. En toen hij, op welke manier weet ik natuurlijk nog niet, alleen met haar gered werd en zij door ontzetting versuft was, misschien zelfs een beetje krankzinnig, toen is het hem ingevallen, hoeveel voordeel hij daarvan kon trekken. Als ieder zee-man kon hij natuurlijk een harmonika of een orgel bespelen, en zodra hij toen weer in Frankrijk was, is het goede, rijke leventje begonnen.

— Maar Edward, hoe verklaar je het dan, dat zijn redding niet bekend is geworden?

— Wel, daar zal hij zelf wel voor gezorgd hebben. Hij is misschien door inboorlingen gered, of door Vuurlanders, of Indianen en heeft dadelijk een valse naam aangenomen. Maar laten wij nu voortmaken, er is nog veel meer te doen.

En hij vertelde Brand, wat hij aan mevrouw Gretley beloofd had.

Brand luisterde zwijgend en zei toen hoofdschuddend:

— Natuurlijk ga ik met je mee, maar ik ben bang, dat het vergeefse moeite zal zijn; het is ondenkbaar, dat er, behalve die twee nog meer overlevenden van de Idirondac zouden zijn.

— Dat moeten wij nog maar afwachten, Charles, zei Raffles kortaf.

En zo werd de terugreis naar St. Malot aanvaard; de twee vrienden dineerden in de trein en toen zij de grote gelagkamer van het «Gouden Anker» binnentraden, zagen zij daar direkt de kleine Gaby midden in de kamer staan, die haar viool liet lachen en wenen, jubelen en

weeklagen.

Het was doodstil in de gelagkamer en zelfs de ruwe zeebonken hadden tranen in de ogen.

Op hun tenen zochten Raffles en Brand een plekje op, dichtbij het buffet, gingen daar zitten en bestelden een glas bier. Henderson zat in een andere hoek en had hen al een knipoogje van verstandhouding gegeven.

Het was bij half twaalf toen de jonge violiste eindelijk mocht rusten, nadat de orgeldraaier, nu met een harmonika, herhaalde malen met het bakje was rondgegaan.

Zij ging op een paar passen afstand van Raffles zitten, altijd met dezelfde wezenloze uitdrukking op het bleke gezicht, dezelfde zonderlinge glans in de prachtige blauwe ogen, altijd met hetzelfde trage gebaar van de smalle tengere hand naar het voorhoofd, alsof daar iets zat, wat haar hinderde.

Ongemerkt wist Raffles haar te naderen en tersluiks knipte hij vlug met zijn zakschaartje een paar van de glanzend zwarte haren af, zonder dat iemand het had opgemerkt, zelfs Brand niet.

Hij gaf de jongeman een wenk en de twee mannen verlieten de gelagkamer, om naar hun slaapkamer te gaan, want Raffles had direkt ook voor zichzelf en Henderson een kamer besteld.

Daar gekomen, sloot hij de deur, goot wat water in het drinkglas dat op de wastafel stond, liet er wat zout invallen, dat hij had meegenomen uit een zoutvaatje op het buffet, wachtte tot het gesmolten was en dompelde de afgeknipte haren in het zoute water.

Er waren nog geen twee minuten verlopen, of er verspreidde zich een soort inktachtig wolkje in het water en nu kregen de haren een prachtige goudblonde kleur.

Brand had vol verbazing, met schitterende ogen gekeken, en nu zei hij met gedempte stem, maar op een toon van vreugde:

— Je had dus gelijk, Edward, als altijd had je weer gelijk. Wat zullen wij nu doen?

— Allereerst dat meisje bij Dulac weghalen.

— Prachtig! Wanneer moet dat gebeuren?

— Vannacht nog. En dan gaat zij met ons mee.

— Hoe denk je haar te ontvoeren?

— Wij moeten eerst proberen te ontdekken, waar haar kamer is en dan zal onze lange ervaring op het gebied van inbreken enzovoorts een woordje meespreken.

— Maar als zij weg is, zal die ellendeling misschien argwaan krijgen en zijn gerechte straf ontgaan.

— Wees daar niet bang voor; James blijft achter en zal hem in het oog houden.

Daarop gingen de twee vrienden weer naar de gelagkamer, waar Henderson doodkalm bezig was aan zijn zoveelste glas bier, zonder dat het hem in het minst scheen te deren.

Een kleine beweging met het hoofd, van Raffles, was voor de reus voldoende om langzaam de gelagkamer uit te slenteren; een ogenblik later beraamde het drietal op een afgelegen, donker plekje de plannen voor de nacht.

Het was bijna half drie en alles in het stadje was al in diepe rust, toen drie gedaanten door een smalle steeg slopen, die aan de achterkant langs het logement « Surcouf » liep.

Het waren John Raffles, Charles en Henderson. Zij stonden stil bij een tamelijk lage muur, die het erf van het logement van de steeg scheidde en in een oogwenk waren zij daar overheen.

— Dààr is de kamer van het meisje, op de tweede verdieping, er is een balkon voor.

— Hoe komen wij er in?

— Ik zal alleen wel naar binnen gaan en James is toch zeker sterk genoeg om ons beiden op zijn schouders te dragen, nietwaar?

— Dat heeft niets te betekenen, mylord, fluisterde de reus schouderophalend en hij had zich al met de krachtige handen tegen de muur gesteund, een stukje naast het balkon.

Brand was met de vlugheid van een aap boven op zijn schouders en tenslotte klom Raffles tegen de twee mannen op, met de snelheid van een geoefende acrobaat, zodat hij juist de rand van het balkon kon bereiken.

Hij stapte over de leuning en had in een wip de deur open. Het vertrek, waar hij binnen ging, was alleen verlicht door een olielampje. Raffles liep vlug op het bed toe, waar de kleine Gabrielle rustig sluimerde, drukte haar een doek, in een bedwelmende stof gedrenkt, op neus en mond, liet ze daar een paar seconden, wikkelde het nu bewuste-loze meisje in een zware plaid, welke hij om zijn hals geknoopt, had meegenomen, nam haar in zijn armen en liep met haar naar het balkon.

Hij stak haar aan Brand toe, die haar voorzichtig vastgreep en uiterst voorzichtig, zich met een hand tegen de muur steunend, langs het kolossale lichaam van Henderson liet glijden.

Raffles ging weer naar binnen, verzamelde in allerijl de kleren van het meisje, gooide het bundeltje over de rand van het balkon en klom toen weer als een kat naar beneden. Alles had zeker geen vijf minuten geduurd.

Raffles deed het meisje snel en zo goed als hij kon, haar bovenkle-

ren aan, en haar schoenen en sloeg de plaid weer om haar schouders. Henderson klom het eerst over de muur en een paar minuten later hielden de mannen weg met hun kostbare last...

Tot hun geluk lag het logement aan de grens van het stadje en de steeg liep regelrecht uit op de straatweg, die van St. Malot naar een klein dorp voerde, ook door vissers bewoond.

Zij bereikten dit dorp, het meisje om beurten dragende, tegen het kriecken van de dag en het duurde niet lang of Raffles had voor een som geld een visser kunnen bewegen hem met zijn grote schuit naar Engeland over te brengen, waar zij nog diezelfde avond landden in een kleine vissersplaats.

Henderson echter was naar St. Malot teruggekeerd.

Gabrielle was al lang uit haar bewusteloosheid ontwaakt, maar zij scheen helemaal niet te beseffen, wat er eigenlijk met haar gebeurd was en keek alleen maar zwijgend, hoogstens een beetje nieuwsgierig, van Raffles naar Brand en van deze weer naar Raffles.

De schipper kreeg zijn loon, om direkt weer terug te keren; het drietal betrok een logement aan de haven, rustte die nacht goed uit en vertrok de volgende ochtend om negen uur naar Londen.

In zijn daartoe bij uitstek geschikt huis aan de Cromwell Street nam Raffles zijn gewone uiterlijk weer aan, gevolgd door Brand en om twaalf uur in de middag reisden zij, in gezelschap van het altijd zwijgende meisje naar het vliegveld van Hendon.

Daar stond, veilig in zijn hanger geborgen, het wonderlijke vliegtuig van de Grote Onbekende, de «Sperwer», een van zijn meest geniale uitvindingen, waarmee een snelheid

kon worden bereikt tot negenhonderd kilometer per uur.

Met deze machine nu, stegen de twee mannen en het meisje, dat tot dusverre op geen enkele vraag had

geantwoord, maar hen alleen maar met haar grote, droevige ogen aanstaarde, van het grote vliegveld op, om koers te zetten naar het zuiden van de Atlantische Oceaan.

HOOFDSTUK VII.

GERED

Duizenden mijlen scheiden de hoofdstad van het Verenigde Koninkrijk van Kaap Hoorn, de zuidelijkste punt van Zuid-Amerika, dat wil zeggen van Patagonië, maar hoe groot deze afstand ook is, Raffles had hem binnen anderhalve dag afgelegd en daarbij had hij zich zelfs nog opgehouden, om sommige kleine eilandengroepen te doorzoeken.

Daarbij had hij Buenos Aires natuurlijk ver achter zich gelaten, maar dat moest hij wel doen, want de vreselijke storm van die decemberdagen had de schepen, die hij overvallen had, honderd mijlen zuid-oostelijk uit hun richting gedreven.

Van Kaap Hoorn af, wendde Raffles de koers en hield nu in zuiver oostelijke richting aan. Hij wist, dat hij op deze manier verscheidene groepen eilanden zou passeren, bestaande uit drie tot twintig eilandjes, alle onbewoond en buiten de gewone scheepvaartroute.

Brand had hem al een paar keer aan de stuurknuppel afgewisseld, zodat hij zelf ook rust zou kunnen nemen.

Wat het meisje betreft, zij was in de machine gestapt met hetzelfde onverschillige gezicht, waarmee zij

in een auto zou zijn gestapt en zij scheen helemaal niet bemerkt te hebben, dat men zich boven de zee bevond.

Maar wel scheen zij haar viool te missen, want al een paar keer had zij een haastige, onwillekeurige beweging gemaakt, als greep zij naar iets, dat er niet was, en eenmaal had zij de beweging gemaakt alsof zij met een strijkstok naar snaren tastte, maar met een droevig glimlachje had zij de armen weer slap laten vallen en glinsterende tranen waren uit haar ogen over haar wangen gedruppeld.

De machine bevond zich op dit ogenblik ter hoogte van Zuid-Georgia, een van de grootste eilanden in deze streek van de Atlantische Oceaan.

Het eiland is bewoond en als daar schipbreukelingen geland waren, dan zou dat beslist al lang bekend zijn.

Het was vijf uur in de ochtend en de zon was juist opgekomen, toen de machine over het eiland vloog, op een hoogte van ruim vierduizend meter, zodat Zuid-Georgia niet veel groter leek dan een flink uitgerekte walvis. In de verre omtrek was geen

enkel schip te zien.

Brand was net wakker geworden en had er zich aan gezet het ontbijt klaar te maken, met behulp van de elektrische kookplaat, die ook aan boord van de vliegmachine was.

En hij hoefde zich voor zijn werk werkelijk niet te schamen, want een half uur later konden alle reizigers zich tegoed doen met een stevige maaltijd, bestaande uit ham, gebakken eieren, griesmeel en een blikje zalm, alles besproeid met een paar koppen geurige thee.

Ook het meisje had gegeten, maar werktuigelijk, zoals zij alles deed.

Een vol uur nadat Zuid-Georgia aan de gezichtseinder was verdwenen, kwamen al weer andere eilanden in het zicht. Het was een kleine groep, ver van iedere scheepvaart-route gelegen.

Nu liet Raffles de machine aanzienlijk dalen, want hij wist, dat deze eilanden niet bewoond waren, en dus moest hij zijn onderzoek hervatten.

Toen de machine op een hoogte van zeshonderd meter was gedaald, liet Raffles haar voortdurend grote kringen boven de eilandengroep beschrijven. En toen dit nauwelijks tien minuten geduurd had, uitten Raffles en Brand tegelijk een luide kreet.

Brand wees met uitgestrekte vinger naar een punt in de verte. Boven een soort landtong, met bos bedekt, en behorende bij het grootste eiland van de groep, steeg een rookkolom op...

— — — — —
Onmiddellijk liet Raffles de machine nog meer dalen, tot tweehonderd meter.

En toen slaakte hij een zucht van dankbaarheid en voldoening... daar, op het brede strand, stond een troepje van tenminste tien personen, die als gekken met doeken en lappen

zwaaiden, rondom het vuur, dat zij zeker dadelijk hadden aangelegd, zodra de vliegmachine in het gezicht was gekomen, om daardoor de aandacht van de piloot te trekken.

De «Sperwer» was nu zo dicht boven het strand gedaald, dat de gelaatstrekken van de mensen beneden duidelijk zichtbaar waren.

Raffles liet de machine weer een zwenking naar zee maken, om een goede landingsplaats te kiezen. En juist toen het toestel zich weer boven de golven bevond, klonk er een gillende kreet achter hem. Verschrikt wendde hij het hoofd om en zag dat het meisje bewusteloos in elkaar gezakt was. Zij had kennelijk mensen op het strand herkend, waardoor een einde aan haar apathische toestand was gekomen.

Tien sekonden later streek de Sperwer op het strand neer, maar zo groot was de vaart, dat het toestel wel een driehonderd meter voortstootte over het vlakke, gladde zand.

Maar dan stond zij stil, en dadelijk sprong Raffles op het strand en rende de schipbreukelingen tegemoet, die snikkend, half gek van blijdschap kwamen toesnellen.

Bijna op hetzelfde ogenblik stapte Brand uit de machine met het bewegingsloze lichaam van het meisje in zijn armen.

Hij droeg het naar de kleine groep en legde het lichaam voorzichtig op het zand neer.

Nauwelijks had een man van een jaar of vijfenveertig, met een edel gevormd gezicht, het meisje gezien of met een kreet van vreugde liet hij zich naast het roerloze lichaam zakken, om het bleke gezicht met kussen te overdekken.

— Mijn dochter, mijn kind, mijn Alice! klonk het tussen zijn snikken door.

Raffles legde hem de hand op de

schouder en zei ernstig :

— Wees kalm, mijnheer Gretley. Ik ben bang dat uw kind ernstig geleden heeft door de schok, en u moet haar dadelijk rust geven. Hebt u hier droge kleren ? Is hier een hut, een onderkomen ?

— Ja, mijnheer, wij hebben er samen een gebouwd, antwoordde Gretley. Maar vertel ons eerst, hoe u ons gevonden hebt.

En nu volgde er een snel gewisseld vraaggesprek, waaruit het volgende bleek :

Twaalf schipbreukelingen, onder wie twee vrouwen, hadden zich weten te redden op een van de zware laadmasten van de Idirondac en tien minuten later waren zij op dit eiland op de kust gegooid.

Dadelijk was Gretley, wegens zijn capaciteiten, aangewezen als de leider van het beklagenswaardige troepje en met onverflauwde geestkracht had hij zijn taak voortgezet, om de moed bij de ongelukkigen er in te houden en alles in het werk te stellen, dit eiland zo spoedig mogelijk te verlaten.

Toen de storm geluwd was, werd het eiland onderzocht en gelukkig vond men er voldoende boom- en struikvruchten om tenminste niet van honger te sterven. Er waren cocospalmen, bananen en bessen, en het eiland wemelde van klein wild.

Wel hadden de schipbreukelingen niets anders kunnen redden dan het vege lijf, maar zij slaagden er in een soort strikken te vervaardigen, waarin menig duinkonijn of aardvarken werd gevangen.

Men bouwde een huis van boomstammen, na de eerste nachten in de open lucht onder het zware geboomte te hebben doorgebracht, en toen dit alles klaar was, begon men zelfs aan de bouw van een schip.

Wel wist Gretley, dat hiermee vele maanden, misschien een jaar ge-

moeid zou zijn, maar alle schipbreukelingen waren door een vurige ijver bezield, en het geluk wilde, dat zich onder hen de scheepstimmerman bevond, wiens raadgevingen van onschatbaar nut bleken.

Maar toen Raffles het half voltooide scheepje zag, schudde hij het hoofd ; het ware een waagstuk zonder weerga geweest, met dit ranke vaartuig de dichtstbijzijnde vastelandskust te willen bereiken.

Raffles moest op zijn beurt een verklaring geven van zijn komst, en hij deed dit met weinig woorden, daar hij zijn geheim niet wilde prijsgeven.

Aan Gretley vertelde hij echter alles, wat de lezer al bekend is.

Deze had zwijgend naar hem geluisterd met de smalle hand van zijn kind in de zijne en toen de Grote Onbekende uitgesproken was, greep hij diens hand, drukte ze, alsof hij ze wilde verbrijzelen en zei met tranen in de ogen :

— Nooit, nooit zullen wij u dit kunnen vergoeden, graaf. Wat er ook mag gebeuren, wij blijven voor eeuwig uw schuldenaar.

— Laten wij daarover niet praten, antwoordde Raffles met een vreemd lachje. Ik heb veel goed te maken. Ik ben blij, dat ik u deze dienst kan bewijzen, aan u en de anderen op dit eiland. En laten wij nu eens spreken over uw vertrek. Ik heb net uw dochter onderzocht, en ik moet u zeggen, dat het gevaarlijk zou zijn, haar nu te vervoeren. Ik zou u dus willen voorstellen, met haar hier te blijven, want in dit heerlijke klimaat zal zij binnen een week genoeg hersteld zijn, om per schip te worden vervoerd. Ik zou nu vier personen mee terug kunnen nemen, maar om bijzondere redenen doe ik dit liever niet. Ik ga nu direkt terug en ik zal zorgen, dat er dadelijk een vaartuig van de naaste ha-

venstad in Zuid-Amerika wordt gezonden, om u hier af te halen. U kunt allen binnen drie weken uw gezinnen weer begroeten. Wilt u mij een lijstje van uw metgezellen geven, dan zal ik zorgen, dat hun families op de hoogte worden gebracht.

Juist toen Raffles dit gezegd had, sloeg Gabrielle, die wij van nu af bij haar ware naam, Alice zullen noemen, de mooie ogen op en dadelijk zag Raffles, dat de apatische uitdrukking daaruit verdwenen was; de plotselinge schok had haar genezen.

Zij keek even zoekend rond, kreeg toen de man naast haar bed, in het oog, en zei met zachte, maar duidelijk verneembare stem:

— Vader, lieve, lieve vader.

Toen sloot zij de ogen weer en viel in een rustige slaap, met de hand van haar vader in de hare geklemd.

Twee dagen later was Raffles weer in St. Malot terug. Zijn eerste gang was naar het hotel, waar hij Henderson had achtergelaten. Hij vond er de reus niet, maar wel een briefje met de lakonieke mededeling:

« Ben met de bewuste naar Parijs teruggekeerd ».

Zo ging men dadelijk naar Parijs en direkt reden de twee mannen naar de Rue Lepic.

Daar vonden zij Henderson, die rustig in een boek zat te lezen, met een pijp in de mond. Vreemd genoeg scheen de reus een beetje verlegen en de begroeting van zijn meester was wel wat links.

— Wat is er aan de hand, James? vroeg Raffles, die op het gezicht van de brave reus kon lezen als in een opengeslagen boek.

— Oh, er is niets mylord, antwoordde Henderson bedremmeld.

— Voor de dag er mee! Denk je, dat ik niet aan je kan zien, dat er iets niet in orde is? Je hebt toch die

schurk van een Dulac niet uit het oog verloren?

— Nee, mylord, ik weet waar hij is.

— Waar dan?

— In een ziekenhuis.

— In een... is hij dan ziek geworden?

— Ja, heel ziek, de commissaris van politie wist niet, of hij er wel van boven op zou komen.

— Wel, drommel, wat vertel je me daar nu! riep Raffles verwonderd uit. Welke commissaris van politie?

— Nu, die hem zijn eerste verhoor had willen afnemen?

— Wees in 's hemelsnaam wat duidelijker, James, riep Raffles ongeduldig uit. Wat had de kerel dan uitgevoerd?

— Ingebroken.

— Ingebroken? Waar dan?

— Bij mevrouw Gretley.

Raffles dwong zich tot kalmte, ging zitten, wierp Brand een veelbetekenende blik toe en zei rustig:

— Vertel het mij maar eens kalm, James. Haast je vooral niet.

— O, het is heel eenvoudig, mylord, zei de reus, zijn geweldige vingers over elkaar wrijvend. 's Morgens, nadat wij de slag gewaagd hadden, was ik in de buurt van het logement « Surcouf » en die schurk was door het holle heen, toen hij merkte, dat het meisje weg was. Maar hij geloofde, dat zij zelf op de loop was gegaan, omdat er nergens een spoor van braak was te ontdekken. Toen moet hij gedacht hebben, dat alles verloren was en hij is naar Parijs teruggekeerd. Ik er achter aan, zoals u mij gezegd had. En nu, diezelfde nacht, zocht hij een paar kameraden op en hij heeft hen zeker gezegd, dat er bij de alleenwonende mevrouw Gretley een goede slag te slaan was.

— En jij had hem niet uit het

oog verloren?

— Toch wel, mylord! Dat is het juist riep de reus klagend. Ik ben niet zo goed bekend in Parijs en in een van die sloppen raakte ik hem kwijt, om elf uur in de avond. Ik zwierf er lang rond, maar hij kwam niet te voorschijn. En toen werd ik als door een soort instinct naar het huis van die oude dame gedreven, dat u mij had beschreven. En het was gelukkig goed. Want, stel u voor, terwijl ik zo onder een muur doorliep, krijg ik een pakje op mijn kop, gevuld met breekijzers, lopers en zo meer, iets van dertig kilo. Dat is een zware vracht, die daar valt, denk ik, en ik verstop mij en wacht kalm af. En daar komen achter elkaar drie kerels over de muur. Toen waren ze compleet en ik zei wat tegen hen...

Henderson wachtte even en ging toen op een toon van innig beklag verder:

— En nu liggen ze in het ziekenhuis...

— Maar drommelse kerel, dat is

toch geen reden om zo treurig te kijken! riep Raffles uit.

— Ik ben blij, dat u er zo over denkt, mylord, maar u had me gezegd, goed op die schurk te letten en dat doe je toch niet, als je hem half dood slaat. Maar hij stak naar mij met een mes en die andere dito, dito en toen moest ik wel wat ruw optreden.

Brand lachte, tot de tranen hem over de wangen rolden en Raffles ging dadelijk weg, om vlug aan de vriendelijke, oude dame het heerlijke nieuws zo voorzichtig mogelijk te gaan meedelen.

Een maand later was het gezin der Gretley's weer verenigd.

Uit het verhaal van Alice en uit de bekentenissen van Jean Ravel bleek naderhand, dat beiden inderdaad geruime tijd hadden rondgedreven op een omgeslagen reddingsboot, en dat het meisje al na een halve dag haar verstand van schrik en ontzetting had verloren.

Zes uren later waren beiden gered door Vuurlandse vissers.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

DE DOOD IN ROK

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden «Oorlogserie C». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1° termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :